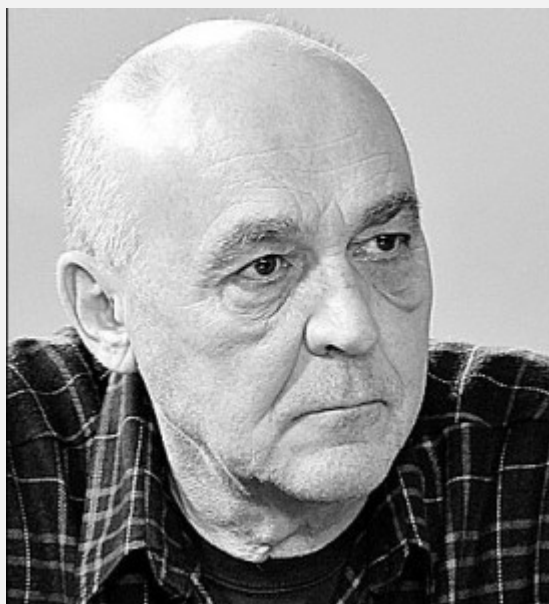

Haška sudanija

Eto smo i to dočekali: Međunarodni sud pravde u Hagu odbio je obe tužbe – Hrvatske protiv Srbije i obrnuto, a za „genocid”. Pametni ljudi i ugledni profesori međunarodnog prava od samog početka ovog cirkusa govore da te tužbe nemaju smisla i da će sigurno biti odbijene, ali to nije pomoglo, kao i obično u slučajevima pametnih ljudi i njihovih saveta.

Hrvatska je podnela tužbu prva, još 1999, pred smrt Franje Tuđmana, koji je u tome imao ulogu, ali mu nije pomoglo. Dosadašnji predsednik Hrvatske Ivo Josipović bio je tada posmatrač Hrvatske u Hagu i – kaže – preko volje je učestvovao u pisanju te tužbe, čijem se odbijanju nije začudio. Srbija će se priseliti da tuži Hrvatsku tek nekoliko godina kasnije, opet uprkos savetima pametnih ljudi.

Obe ove tužbe nisu bile pisane za Međunarodni sud pravde i bilo je jasno svim sastavljačima da će biti odbijene. Bile su pisane za unutrašnju političku upotrebu; dobro: zloupotrebu. HDZ je 1999, sluteći poraz na parlamentarnim i predsedničkim izborima januara 2000, povukao panični potez u nadi da će na antisrpskim emocijama pobediti. Ovi naši veseljaci dosetili su se donekle kasno da napišu protivtužbu, opet iz unutrašnjih razloga: neće oni nama, nego ćemo i mi njima, pa da vidimo čija nana crnu vunu prede. Uzalud su – ponavljamo – pametni ljudi i ozbiljni stručnjaci govorili da te tužbe nemaju šansi.

Završilo se, vidimo, na način očekivan: Međunarodni sud pravde odbio je obe tužbe. Tu sad nastupaju komični momenti. Prvo su se obe stranke u parnici odgovarajuće uvredile: presuda je antihrvatska i antisrpska istovremeno. Onda je počelo takmičenje da ko je bolje prošao u tom odbijanju: obe stranke samo što nisu proglasile „moralnu pobjedu”. Eto, kažu, sud je ipak priznao da smo mi žrtve, a oni zločinci; dobro sad, taj „genocid” je izostao, ali ne može baš sve... Sad se obe stranke teše i sokole da su bolje prošle od onih drugih, što je već jevtinoća.

Zamislimo sada – na svu sreću pravno nemoguću – pretpostavku da je sud prihvatio obe tužbe i izrekao presudu po kojoj su i Hrvatska i Srbija krive za genocid, pa neka vide između sebe šta će. Da li bi reakcije obeju stranaka bile drugačije? Sigurno ne bi; bile bi iste: eto, lepo smo govorili itd.

Ako mislite da je ova blesava zabava bila besplatna – varate se. Obe stranke u

sporu zaposlile su timove ozbiljnih stručnjaka kojima je radio taksimetar (šta god oni o sporu tiho u sebi mislili). Poreske obveznike ovaj cirkus koštao je mnogo; ni da zamislim ne smem. A zašto?

Da bismo doznali ono što smo već znali.

Miša Vasić